TIESAS SPRIEDUMS (trešā palāta)

2010. gada 15. aprīlī *

Lieta C-518/08

par lūgumu sniegt prejudiciālu nolēmumu atbilstoši EKL 234. pantam, ko *Tribunal de grande instance de Paris* (Francija) iesniedza ar lēmumu, kas pieņemts 2008. gada 29. oktobrī un kas Tiesā reģistrēts 2008. gada 27. novembrī, tiesvedībā

Fundación Gala-Salvador Dalí,

Visual Entidad de Gestión de Artistas Plásticos (VEGAP)

pret

Société des auteurs dans les arts graphiques et plastiques (ADAGP),

Juan-Leonardo Bonet Domenech,

* Tiesvedības valoda — franču.

Eulalia-María Bas Dalí,

María del Carmen Domenech Biosca,

Antonio Domenech Biosca,

Ana-María Busquets Bonet,

Mónica Busquets Bonet.

TIESA (trešā palāta)

šādā sastāvā: palātas priekšsēdētājs K. Lēnartss [*K. Lenaerts*], tiesneši R. Silva de Lapuerta [*R. Silva de Lapuerta*], E. Juhāss [*E. Juhász*], J. Malenovskis [*J. Malenovský*] (referents) un D. Švābi [*D. Šváby*],

ģenerāladvokāte E. Šarpstone [*E. Sharpston*],
sekretārs N. Nančevs [*N. Nanchev*], administrators,

ņemot vērā rakstveida procesu un 2009. gada 12. novembra tiesas sēdi,

ņemot vērā apsvērumus, ko sniedza:

— *Fundación Gala-Salvador Dalí* un *Visual Entidad de Gestión de Artistas Plásticos* (*VEGAP*) vārdā — P. F. Veils [*P. F. Veil*], *avocat*,

— Francijas valdības vārdā — Ž. de Bergess [*G. de Bergues*] un B. Bopēra-Manoka [*B. Beaupère-Manokha*], pārstāvji,

— Spānijas valdības vārdā — M. Munjoss Peress [*M. Muñoz Pérez*], pārstāvis,

— Itālijas valdības vārdā — Dž. Palmjēri [*G. Palmieri*], pārstāve, kurai palīdz V. Ferante [*W. Ferrante*], *avvocato dello Stato*,

— Eiropas Kopienu Komisijas vārdā — H. Krēmers [*H. Krämer*] un K. Vriņons [*C. Vrignon*], pārstāvji,

noklausījusies ģenerāladvokātes secinājumus 2009. gada 17. decembra tiesas sēdē,

pasludina šo spriedumu.

Spriedums

1 Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu ir par Eiropas Parlamenta un Padomes 2001. gada 27. septembra Direktīvas 2001/84/EK par tālākpārdošanas tiesībām par labu mākslas oriģināldarba autoram (OV L 272, 32. lpp.) 6. panta 1. punkta un 8. panta 2. un 3. punkta interpretāciju.

2 Šis lūgums iesniegts saistībā ar tiesvedību starp *Fundación Gala-Salvador Dalí* un *Visual Entidad de Gestión de Artistas Plásticos* (turpmāk tekstā — "*VEGAP*") un *Société des auteurs dans les arts graphiques et plastiques* (turpmāk tekstā — "*ADAGP*"), kā arī Bonetu Domeneku [*Bonet Domenech*], Basu Dalī [*Bas Dalí*] un Domeneku Bjosku [*Domenech Biosca*], Domeneku Bjosku [*Domenech Biosca*], kā arī Anu Mariju Busketsu Bonetu [*Ana-María Busquets Bonet*] un Moniku Busketsu Bonetu [*Mónica Busquets Bonet*], kuri ir gleznotāja Salvadora Dalī ģimenes locekļi, par samaksu saistībā ar tālākpārdošanas tiesībām, kas saņemtas par viņa darbu pārdošanu.

Atbilstošās tiesību normas

Direktīva 2001/84

3 Direktīvas 2001/84 preambulas trešajā un ceturtajā apsvērumā ir noteikts:

"(3) Tālākpārdošanas tiesību mērķis ir nodrošināt, lai grafisko vai plastisko darbu autori gūtu dalību savu mākslas oriģināldarbu ekonomiskajos panākumos. Tās palīdz saglabāt līdzsvaru starp grafiskās vai plastiskās mākslas darbu autoru ekonomisko stāvokli un pārējo radošo personību ekonomisko stāvokli, kuri gūst labumu no viņu darbu tālākas izmantošanas.

(4) Tālākpārdošanas tiesības ir autortiesību neatņemama sastāvdaļa un veido būtisku autoru prerogatīvu. Šādu tiesību ieviešana visās dalībvalstīs atbilst vajadzībai nodrošināt radošās personības ar atbilstošu un standarta līmeņa aizsardzību."

4 Saskaņā ar šīs direktīvas preambulas devītā un desmitā apvēruma noteikumiem:

"(9) Tālākpārdošanas tiesības šobrīd ir noteiktas valstu tiesību aktos lielākajā daļā dalībvalstu. Šādos likumos, ja tādi pastāv, vērojamas noteiktas atšķirības, kas skar aptvertos darbus, to personu loku, kas ir tiesīgas saņemt autoratlīdzību, piemēroto likmi, tālāknodošanu, kas pakļauta autoratlīdzības maksai, un šo aprēķinu pamatu. Šādu tiesību piemērošanai vai nepiemērošanai ir ievērojama ietekme uz konkurences vidi iekšējā tirgū, jo tas, vai pastāv vai nepastāv

pienākums maksāt, ņemot vērā tālākpārdošanas tiesības, ir aspekts, kas jāņem vērā katrai personai, kas vēlas pārdot mākslas darbu. Tādēļ šīs tiesības ir faktors, kas papildina konkurences traucējumus, kā arī realizācijas novirzes Kopienā.

(10) Šādām atšķirībām attiecībā uz tālākpārdošanas tiesību pastāvēšanu un to, kā tās piemēro dalībvalstis, ir tieša negatīva ietekme uz mākslas darbu iekšējā tirgus pareizu darbību, kā noteikts Līguma 14. pantā. Šādā gadījumā Līguma 95. pants veido pietiekamu tiesisko pamatu."

5 Šīs pašas direktīvas preambulas trīspadsmitais līdz sešpadsmitais apsvērums formulēti šādi:

"(13) Tās atšķirības, kas pastāv tiesību aktu starpā, būtu jānovērš, ja tām ir traucējoša ietekme uz iekšējā tirgus darbību, un būtu jānovērš jebkādu jaunu šāda veida atšķirību rašanās. Nav vajadzības samazināt vai novērst tādas atšķirības, kas nevar ietekmēt iekšējā tirgus darbību.

(14) Atšķirības valstu noteikumos attiecībā uz tālākpārdošanas tiesībām veido konkurences traucējumus un realizācijas novirzes Kopienā, kā arī izraisa nevienlīdzīgu attieksmi pret māksliniekiem atkarībā no tā, kur viņu darbi tiek pārdoti. Apskatāmajā jautājumā tādēļ ir starptautiski aspekti, kurus nevar pilnībā atrisināt ar dalībvalstu rīcību. Rīcības iztrūkums no Kopienas puses būtu

pretrunā ar [EK] līguma prasību izlabot konkurences traucējumus un nevienlīdzīgo attieksmi.

(15) Lai ņemtu vērā atšķirības valstu normu starpā, ir jāpieņem saskaņojošie pasākumi attiecībā uz atšķirību dalībvalstu likumos tādās jomās, kur šīs atšķirības var radīt vai saglabāt traucētus konkurences nosacījumus. Tomēr ir [nav] jāveic saskaņošana katrā dalībvalstu likumu noteikumā attiecībā uz tālākpārdošanas tiesībām un, lai pēc iespējas lielāku jomu atstātu pašu valstu izlemšanai, pietiek ar to, ka saskaņošana notiek tikai ar tiem valstu noteikumiem, kuriem ir vistiešākā ietekme uz iekšējā tirgus darbību.

(16) Šī direktīva tādējādi kopumā atbilst subsidiaritātes principa un samērīguma principa prasībām, kas noteiktas Līguma 5. pantā."

6 Direktīvas 2001/84 preambulas divdesmit septītajā apsvērumā noteikts:

"Personas, kas ir tiesīgas saņemt autoratlīdzību, būtu jānosaka, pienācīgi ņemot vērā subsidiaritātes principu. Ar šīs direktīvas palīdzību nav jāveic darbības attiecībā uz dalībvalstu likumiem par tiesību pārņemšanu. Tomēr mākslinieka tiesīgajiem mantiniekiem būtu jāspēj pilnībā izmantot tālākpārdošanas tiesības pēc viņa nāves, vismaz pēc tam, kad beidzies iepriekšminētais pārejas periods."

7 Minētās direktīvas 1. panta ar virsrakstu "Tālākpārdošanas tiesību objekts" 1. punktā noteikts:

"Dalībvalstis par labu mākslas oriģināldarba autoram paredz tālākpārdošanas tiesības, kas definētas kā tādas neatsavināmas tiesības saņemt autoratlīdzību, no kā nevar atteikties arī iepriekš, kuras pamatā ir pārdošanas cena, kura iegūta no jebkādas darba turpmākas pārdošanas pēc tam, kad autors šo darbu pirmo reizi nodevis tālāk."

8 Šīs pašas direktīvas 6. pants ar virsrakstu "Personas, kam ir tiesības saņemt autoratlīdzību" ietver 1. punktu, kas ir formulēts šādi:

"Autoratlīdzība, kas noteikta 1. pantā, ir maksājama darba autoram un saskaņā ar 8. panta 2. punktu pēc viņa nāves — viņa tiesīgajiem mantiniekiem."

9 Šīs pašas direktīvas 8. panta ar virsrakstu "Tālākpārdošanas tiesību aizsardzības termiņš" 1.–3. punktā ir paredzēts:

"1. Tālākpārdošanas tiesību aizsardzības termiņš atbilst [Padomes 1993. gada 29. oktobra] Direktīvas 93/98/EEK [par autortiesību un dažu blakustiesību aizsardzības termiņu saskaņošanu (OV L 290, 9. lpp.)] 1. pantā noteiktajam termiņam [saskaņā ar kuru [literāru darbu vai mākslas darbu autortiesības saskaņā ar Bernes konvencijas 2. pantu ir spēkā autora mūžu un 70 gadus pēc viņa nāves].

2. Atkāpjoties no 1. punkta, tām dalībvalstīm, kuras nepiemēro tālākpārdošanas tiesības (13. pantā minētajā spēkā stāšanās dienā), tādu laika posmu, kas beidzas ne vēlāk kā 2010. gada 1. janvārī, netiek pieprasīts piemērot tālākpārdošanas tiesības par labu tiesīgajiem mantiniekiem pēc mākslinieka nāves.

3. Vajadzības gadījumā tādai dalībvalstij, uz kuru attiecas 2. punkts, var būt vēl atvēlēts līdz pat diviem gadiem, lai ļautu uzņēmējiem šajā dalībvalstī pakāpeniski pielāgoties tālākpārdošanas tiesību sistēmai, saglabājot savu ekonomisko dzīvotspēju [..]."

10 Ar virsrakstu "Īstenošana" Direktīvas 2001/84 12. panta 1. punkta pirmajā daļā ir paredzēts:

"Dalībvalstīs stājas spēkā normatīvie un administratīvie akti, kas vajadzīgi, lai līdz 2006. gada 1. janvārim izpildītu šīs direktīvas prasības. Dalībvalstis par to tūlīt informē Komisiju."

Valsts tiesības

11 Ar 2006. gada 1. augusta Likumu Nr. 2006-961 par autortiesībām un blakustiesībām informācijas sabiedrībā [*loi relative au droit d'auteur et aux droits voisins dans la société de l'information*] (2006. gada 3. augusta *JORF*, 11529. lpp.), ar ko Francijas valsts tiesībās transponēta Direktīva 2001/84, grozīts Intelektuālā īpašuma kodeksa

[*code de la propriété intellectuelle*] (turpmāk tekstā — "IĪK") L. 122-8. pants, kura pirmā daļa līdz tam bija formulēta šādi:

"Oriģinālu grafiskās vai plastiskās mākslas darbu autoriem, kas ir Eiropas Kopienas dalībvalsts pilsoņi vai Eiropas Ekonomikas zonas dalībvalsts pilsoņi, ir tālākpārdošanas tiesības, kas ir neatsavināmas tiesības gūt ienākumus no ikvienas darba tālākas pārdošanas pēc tā pirmās nodošanas, ko veicis autors vai viņa tiesīgie mantinieki. [..]"

12 Saskaņā ar IĪK L. 123-7. pantu, kas nav ticis grozīts pēc Direktīvas 2001/84 transponēšanas:

"Pēc autora nāves L. 122-8. pantā minētās tālākpārdošanas tiesības ir viņa mantiniekiem un kā uzufrukts, kas paredzēts L. 123-6. pantā, — viņa laulātajam, izslēdzot visus testamentāros mantiniekus un tiesību pārņēmējus uz attiecīgā kalendārā gada laiku un vēl nākamos 70 gadus."

Pamata prāva un prejudiciālie jautājumi

13 Gleznotājs Salvadors Dalī [*Salvador Dalí*] mira 1989. gada 23. janvārī Figeresā [*Figueras*] (Spānija), pēc sevis atstājot piecus likumīgos mantiniekus. Ar 1982. gada 20. septembra testamentu viņš bija iecēlis Spānijas valsti par vienīgo testamentāro mantinieku savām intelektuālā īpašuma tiesībām Francijas mantojumu tiesību

izpratnē. Šīs tiesības pārvalda *Fundación Gala-Salvador Dalí*, saskaņā ar Spānijas tiesībām 1983. gadā pēc gleznotāja iniciatīvas un viņa kontrolē izveidots fonds.

14 1997. gadā *Fundación Gala-Salvador Dalí* izsniedza *VEGAP*, saskaņā ar Spānijas tiesībām dibinātai kolektīvās pārvaldības sabiedrībai, ekskluzīvas tiesības kolektīvi pārvaldīt un izmantot autortiesības uz Salvadora Dalī darbiem visā pasaulē.

15 Turklāt *VEGAP* ir līgumiski saistīta ar savu Francijas māsas sabiedrību *ADAGP*, kas ir atbildīga par Salvadora Dalī autortiesību pārvaldīšanu Francijas teritorijā.

16 Kopš 1997. gada *ADAGP* iekasēja samaksu par Salvadora Dalī darbu izmantošanas tiesībām, kas ar *VEGAP* starpniecību bija nodotas *Fundación Gala-Salvador Dalí*, izņemot tālākpārdošanas tiesības. Saskaņā ar IĪK L. 123-7. pantu, ar kuru tālākpārdošanas tiesības rezervētas vienīgi autora mantiniekiem, izslēdzot testamentāros mantiniekus un tiesību pārņēmējus, *ADAGP* ar tālākpārdošanas tiesībām saistītās summas izmaksāja tieši Salvadora Dalī mantiniekiem.

17 Uzskatot, ka atbilstoši Salvadora Dalī testamentam un Spānijas tiesībām ar tālākpārdošanas tiesībām saistītais maksājums, kas iekasēts par mākslinieka darbu pārdošanu izsolēs Francijas teritorijās, būtu bijis jāizmaksā tam, *Fundación Gala-Salvador Dalí* un *VEGAP* 2005. gada 28. decembrī cēla prasību par šīs summas samaksu pret *ADAGP*, un pēdējā minētā lūdza pievienot kā trešās personas gleznotāja mantiniekus, lai pasludināmais spriedums tiktu pasludināts par tiem solidāri.

18 Šajos apstākļos *Tribunal de grande instance de Paris* nolēma apturēt tiesvedību un uzdot Tiesai šādus prejudiciālus jautājumus:

"1) Vai pēc Direktīvas [2001/84] spēkā stāšanās [Francijas Republika] joprojām var paredzēt, ka tālākpārdošanas tiesības ir tikai mantiniekiem, izslēdzot testamentāros mantiniekus vai tiesību pārņēmējus?

2) Vai saskaņā ar Direktīvas [2001/84] 8. panta 2. un 3. punktā iekļautajiem pārejas noteikumiem [Francijas Republika] var paredzēt atkāpes ietverošu pagaidu regulējumu?"

Par prejudiciālajiem jautājumiem

Par lūguma sniegt prejudiciālu nolēmumu pieņemamību

19 Spānijas valdība, kā arī prasītājas pamata prāvā savos rakstveida apsvērumos apstrīd lūguma sniegt prejudiciālu nolēmumu pieņemamību.

20 Šajā sakarā tās norāda, ka, ievērojot pamata tiesvedības faktiskos apstākļus, darba autora tiesīgo amntinieku Direktīvas 2001/84 6. panta 1. punkta izpratnē noteikšana

ietilpst nevis Francijas, bet tikai Spānijas mantojumu tiesībās, jo gleznotājs Salvadors Dalī, Spānijas pilsonis, mira savā dzīvesvietā Figeresā, kas atrodas Spānijā. Līdz ar to tās uzskata, ka jautājumam par IĪK L. 123-7. panta atbilstību Direktīvai 2001/84 nav nozīmes, lai atrisinātu pamata tiesvedību, kas ir jāizlemj tikai saskaņā ar Spānijas tiesībām.

21 Tomēr Tiesai lūguma sniegt prejudiciālu nolēmumu ietvaros nav jālemj nedz par valsts tiesību normu interpretāciju, it īpaši par starptautisko privāttiesību normām, nedz arī jāspriež par to, vai iesniedzējtiesas veiktā šo normu interpretācija ir pareiza. Faktiski Tiesai saskaņā ar kompetences sadalījumu starp to un valsts tiesām ir jāņem vērā faktiskais un tiesiskais konteksts, kādā ir pieņemti iesniedzējtiesas uzdotie prejudiciālie jautājumi (šajā ziņā skat. 2008. gada 14. februāra spriedumu lietā C-244/06 *Dynamic Medien*, Krājums, I-505. lpp., 19. punkts un tajā minētā judikatūra).

22 No lēmuma par prejudiciālā nolēmuma uzdošanu izriet, ka tas ir balstīts uz premisu, saskaņā ar kuru pamata prāvā ir piemērojamas Francijas tiesības un, konkrētāk, IĪK L. 123-7. pants. Tā kā iesniedzējtiesa izvirza jautājumu par Direktīvas 2001/84 6. panta 1. punkta un 8. panta 2. un 3. punkta interpretāciju, lai novērtētu IĪK L. 123-7. panta atbilstību iepriekš minētajām šīs direktīvas normām, lēmums par prejudiciālā nolēmuma uzdošanu nav acīmredzami bez nozīmes, lai atrisinātu pamata prāvu.

23 Ievērojot iepriekš minēto, lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu ir jāatzīst par pieņemamu.

Par lietas būtību

Par pirmo jautājumu

24 Ar savu pirmo jautājumu iesniedzējtiesa būtībā jautā, vai Direktīvas 2001/84 6. panta 1. punkts ir jāinterpretē tādējādi, ka tam pretrunā ir tāda valsts tiesību norma kā IĪK L. 123-7. pants, ar kuru tālākpārdošanas tiesības rezervētas vienīgi likumiskajiem mantiniekiem, izslēdzot testamentāros mantiniekus.

25 Vispirms jāatgādina Tiesas pastāvīgā judikatūra, saskaņā ar kuru, interpretējot Kopienu tiesību normu, ir jāņem vērā ne tikai tās teksts, bet arī tās konteksts un tiesību aktā, kurā šī norma ir ietverta, izvirzītie mērķi (skat. 1983. gada 17. novembra spriedumu lietā 292/82 *Merck*, *Recueil*, 3781. lpp., 12. punkts; 1999. gada 14. oktobra spriedumu lietā C-223/98 *Adidas*, *Recueil*, I-7081. lpp., 23. punkts; 2005. gada 7. jūnija spriedumu lietā C-17/03 *VEMW* u.c., Krājums, I-4983. lpp., 41. punkts, kā arī 2009. gada 10. septembra spriedumu lietā C-199/08 *Eschig*, Krājums, I-8295. lpp., 38. punkts).

26 Šajā sakarā vispirms ir jānorāda, ka Direktīvas 2001/84 formulējums neietver nekādu norādi attiecībā uz tās 6. panta 1. punktā minēto jēdzienu darba autora "tiesīgie mantinieki". Nepastāvot nekādai tieši izteiktai šī jēdziena definīcijai, ir jāizvērtē mērķi, kuru dēļ pieņemta Direktīva 2001/84.

27 Šajā sakarā ir jāatgādina, ka Direktīvas 2001/84 pieņemšanai ir dubults mērķis, proti, pirmkārt, kā tas izriet no tās preambulas trešā un ceturtā apsvēruma, nodrošināt, lai

grafisko vai plastisko darbu autori gūtu dalību savu mākslas oriģināldarbu ekonomiskajos panākumos. Otrkārt, kā tas precizēts šīs direktīvas preambulas devītajā un desmitajā apsvērumā, tā vērsta uz to, lai izbeigtu konkurences traucējumus mākslas tirgū, jo tālākpārdošanas tiesību maksājumu samaksa noteiktās dalībvalstīs var izraisīt to, ka mākslas darbi tiek pārdoti dalībvalstīs, kurās tālākpārdošanas tiesības netiek piemērotas.

28 Pirmais mērķis ir vērsts uz to, lai nodrošinātu noteiktu atlīdzības līmeni mākslinieciem. Tieši šī iemesla dēļ tālākpārdošanas tiesības ir definētas kā neatsavināmas un kā tādas, no kurām nevar atteikties iepriekš atbilstoši Direktīvas 2001/84 1. panta 1. punktam.

29 Pirmā mērķa sasniegšanu nekādi neapdraud tālākpārdošanas tiesību nodošana noteiktām tiesību subjektu kategorijām, izslēdzot citas, pēc mākslinieka nāves, jo tiesību nodošana šo mērķi papildina.

30 Kas attiecas uz otro mērķi, bija nepieciešams paredzēt harmonizāciju attiecībā uz mākslas darbiem un pārdošanu, ko ietekmēja tālākpārdošanas tiesības, kā arī attiecībā uz ar nodokli apliekamo summu un tā apmēru. Kā skaidri izriet no Direktīvas preambulas devītā apsvēruma, Eiropas Savienības likumdevējs centās risināt situāciju, kurā mākslas darbu pārdošana koncentrētos dalībvalstī, kurā tālākpārdošanas tiesības vai nu nebūtu piemērojamas, vai būtu mazākas, apgrūtinot izsoļu namus vai citus dīlerus dalībvalstīs, [kurās šis tiesības būtu piemērojamas vai būtu plašākas].

31 Šis otrais mērķis izskaidro juridiskā pamata izvēli Direktīvas 2001/84 pieņemšanai, proti, EKL 95. pants. Šī izvēle apstiprina, ka šīs direktīvas pieņemšana ir daļa no dalībvalstu normatīvo un administratīvo aktus, kuri attiecas uz iekšējā tirgus izveidi un darbību, tuvināšanu. Līdz ar to, kā izriet no šīs direktīvas preambulas trīspadsmitā un piecpadsmitā apsvēruma, nav vajadzības novērst tādas atšķirības, kas nevar ietekmēt iekšējā tirgus darbību un, lai pēc iespējas lielāku jomu atstātu pašu valstu izlemšanai, pietiek ar to, ka saskaņošana notiek tikai ar tiem valstu noteikumiem, kuriem ir vistiešākā ietekme uz iekšējā tirgus darbību.

32 Šādu vērtējumu apstiprina Direktīvas 2001/84 preambulas divdesmit septītais apsvērums, no kura izriet, ka, lai gan Savienības likumdevējs ir vēlējies, lai autora tiesīgie mantinieki pēc viņa nāves pilnā mērā baudītu tālākpārdošanas tiesības, tas tomēr atbilstoši subsidiaritātes principam nav uzskatījis par atbilstošu ar minēto direktīvu iejaukties dalībvalstu mantojuma tiesību jomā, tādējādi atstājot katrai no tām pienākumu noteikt to personu kategorijas, kuras atbilstoši valsts tiesībām var uzskatīt par tiesīgajiem mantiniekiem.

33 No iepriekš minētā izriet, ka, ievērojot Direktīvas 2001/84 mērķus, dalībvalstīm ir atļauts izdarīt pašām savu likumdošanas izvēli, lai noteiktu to personu kategorijas, kuras var baudīt tālākpārdošanas tiesības pēc mākslas darba autora nāves.

34 Tādējādi nekas Direktīvā 2001/84 neļauj uzskatīt, ka Savienības likumdevējs ir iecerējis izslēgt to noteikumu piemērošanu, kuri regulē dažādu valstu tiesiskā regulējuma mantošanas jomā koordinēšanu, it īpaši starptautisko privāttiesību normas, kas ir paredzētas, lai regulētu tiesību kolīzijas, tādas kā atrodamas pamata prāvā.

35 No tā izriet, ka iesniedzējtiesai ar mērķi piemērot valsts tiesību normu, ar kuru transponēts Direktīvas 2001/84 6. panta 1. punkts, ir pienācīgi jāņem vērā visi atbilstošie noteikumi, kuru mērķis ir atrisināt tiesību kolīziju jautājumā par tālākpārdošanas tiesību nodošanu mantošanas ceļā.

36 Šajos apstākļos uz pirmo uzdoto jautājumu ir jāatbild, ka Direktīvas 2001/84 6. panta 1. punkts ir jāinterpretē tādējādi, ka tam nav pretrunā tāda valsts tiesību norma kā pamata prāvā apskatītā, ar kuru tālākpārdošanas tiesības rezervētas vienīgi mākslinieka likumiskajiem mantiniekiem, izslēdzot testamentāros mantiniekus. Tādējādi iesniedzējtiesai ar mērķi piemērot valsts tiesību normu, ar kuru transponēts minētais 6. panta 1. punkts, ir pienācīgi jāņem vērā visi atbilstošie noteikumi, kuru mērķis ir atrisināt tiesību kolīziju jautājumā par tālākpārdošanas tiesību nodošanu mantošanas ceļā.

Par otro jautājumu

37 Iesniedzējtiesas uzdotais otrais jautājums attiecas uz jautājumu par to, vai Direktīvas 2001/84 8. panta 2. un 3. punktā paredzētās atkāpes ir jāinterpretē tādējādi, ka tās uz pārejas laiku atļauj saglabāt spēkā attiecīgo IĪK normu.

38 Ņemot vērā sniegto atbildi uz pirmo prejudiciālo jautājumu, uz otro jautājumu nav jāatbild.

Par tiesāšanās izdevumiem

39 Attiecībā uz lietas dalībniekiem šī tiesvedība ir stadija procesā, kuru izskata iesniedzējtiesa, un tā lemj par tiesāšanās izdevumiem. Tiesāšanās izdevumi, kas radušies, iesniedzot apsvērumus Tiesai, un kas nav minēto lietas dalībnieku tiesāšanās izdevumi, nav atlīdzināmi.

Ar šādu pamatojumu Tiesa (trešā palāta) nospriež:

Eiropas Parlamenta un Padomes 2001. gada 27. septembra Direktīvas 2001/84/EK par tālākpārdošanas tiesībām par labu mākslas oriģināldarba autoram 6. panta 1. punkts ir jāinterpretē tādējādi, ka tam nav pretrunā tāda valsts tiesību norma kā pamata prāvā apskatītā, ar kuru tālākpārdošanas tiesības rezervētas vienīgi mākslinieka likumiskajiem mantiniekiem, izslēdzot testamentāros mantiniekus. Tādējādi iesniedzējtiesai ar mērķi piemērot valsts tiesību normu, ar kuru transponēts minētais 6. panta 1. punkts, ir pienācīgi jāņem vērā visi atbilstošie noteikumi, kuru mērķis ir atrisināt tiesību kolīziju jautājumā par tālākpārdošanas tiesību nodošanu mantošanas ceļā.

[Paraksti]